

Дам или
стихосбирка

Емилия Очкова - Димитрова

Е D O
C H K
O V A

Дам или

стихосбирка

Емилия Очкова - Димитрова

ЕДО
СНК
ОВА

*„Поезията е като премигване,
прашинка в окоето.
Забелязва я само она в
чието око е влязла.“*

Любов през есента

Навикнал да обича самотата –
не е ли тя любимата ти пустота?
Оная сянка на премала
до теб посегнала едва.

Отправил поглед да я зърнеш
не я откриваш в ничие лице
в душата ти полегнала и зъзне,
от топлите ти сънища краде.

Навикнал да обича, но ги няма
на любовта му - крехките ръце,
които да презърнат тишината,
да залялеят чакащите часове.

Навикнал да се лута във копнежи
по ненаписани куплети – блянове
и в пустотата есенна унесен
в меланхоличните ѝ цветове.

и кой да спре?

... да спре ли?
Кой да се обърне?
– сенки бледи,

след мрака,

... да се обърнат ли?
Спомените побелели
да се върнат ли от вчера?,
след погледи –

Нестоплени за утре.
Немислени, отсъствия
отново се завръщат.
Безсмислено присъствие
отново те прегръща.

Отеква пулсът.
Спира хронометър.
Последна линия,
безкрайни бгения.
Сън бродещ
сред видения.

Ден
след ген,
из ген,
за ген,
от ген в ген

– Ще спре ли? Спрелият?

Изяжда мрака цветните палитри
Всѹе се чува шум от гуми
с душите им,
не му се спори,
коя да следва
и с коя да се пребори.
Прехвърля поглед,
затваря мисли,
отсяда в нечий завивки.
И пак е днес
и пак е утро,
ще може мислите
да отлежат
до утре.

Оставѝ ме
по крайбрежието
на мислите си...
Оставѝ ме
по върховете на
на пръстите си...
Оставѝ ме
на сянка
под клепачите си...
И забравѝ...
Забравѝ реалността –
Приседни до мен...

Толкова мина -
не спира - вали.
Толкова мина
реки...
Толкова близо
не спира - вали.
Толкова близо
таи...
Толкова тихо
под капките гъжг.
Толкова тихо
влива се време
не спира,
сълзи.
Толкова мина
и с мен продължи,
потъна дълбоко,
не спря
да вали...

Мисля те – разтварям те в кафето
Чувствам те – преглъщам аромат
Затварям те – под уморените зеници.....

*За сцена от филма
подир един друг живот*

В **Него** отсъства,
В **Него** бяга и търси,
В **Него** трепери от страх,
В **Него** се спря.

без **Него** се събуди,
без **Него** се усети,
без **Него** се откъсна,
без **Него** се превърна
В пуст бряг на
самотна реалност

И вече не беше,
а записъства – реална.
И намери това,
В което не вярва.

И без него съзн^а -
Той и Тя
Не е имало как да ѝ каже:
В тази сцена -
 ги е нямало,
 гаже...

Прелетни птици

Има още прелетни птици в гушата,
поели към мисли отвъд.
Далечни и скрити отлитат с ятата,
не могат да спят.
Тези птици безплътни,
бягат с мисли по пътя
и се връщат безпътни,
уморени гнездят
В самотата на влажните устни.
Не изричат слова,
не откриваш следа,
сенки неми,
потрпеват крилете им.
Сам стоиш и се питаш
дали този път,
ще те вземат със себе си,
и ще те отнесат.

Обичам Те по
невъзможен начин,
като разперени
са пръсти
моите мисли,
Сковани в страх
да те притиснат
или през тях
да се изплъзнеш.
И невъзможно
Те разнищвам
с очи във
празното
далече.
Да сграбча гумите
тъй слепи,
Да ги разлея
цветовете,
край стиховете
неми.
По невъзможен
начин
Те обичам...

*Тези които обичат нямат имена,
само субектите на чувствата
имат заглавия :)
Заглавия на романи.*

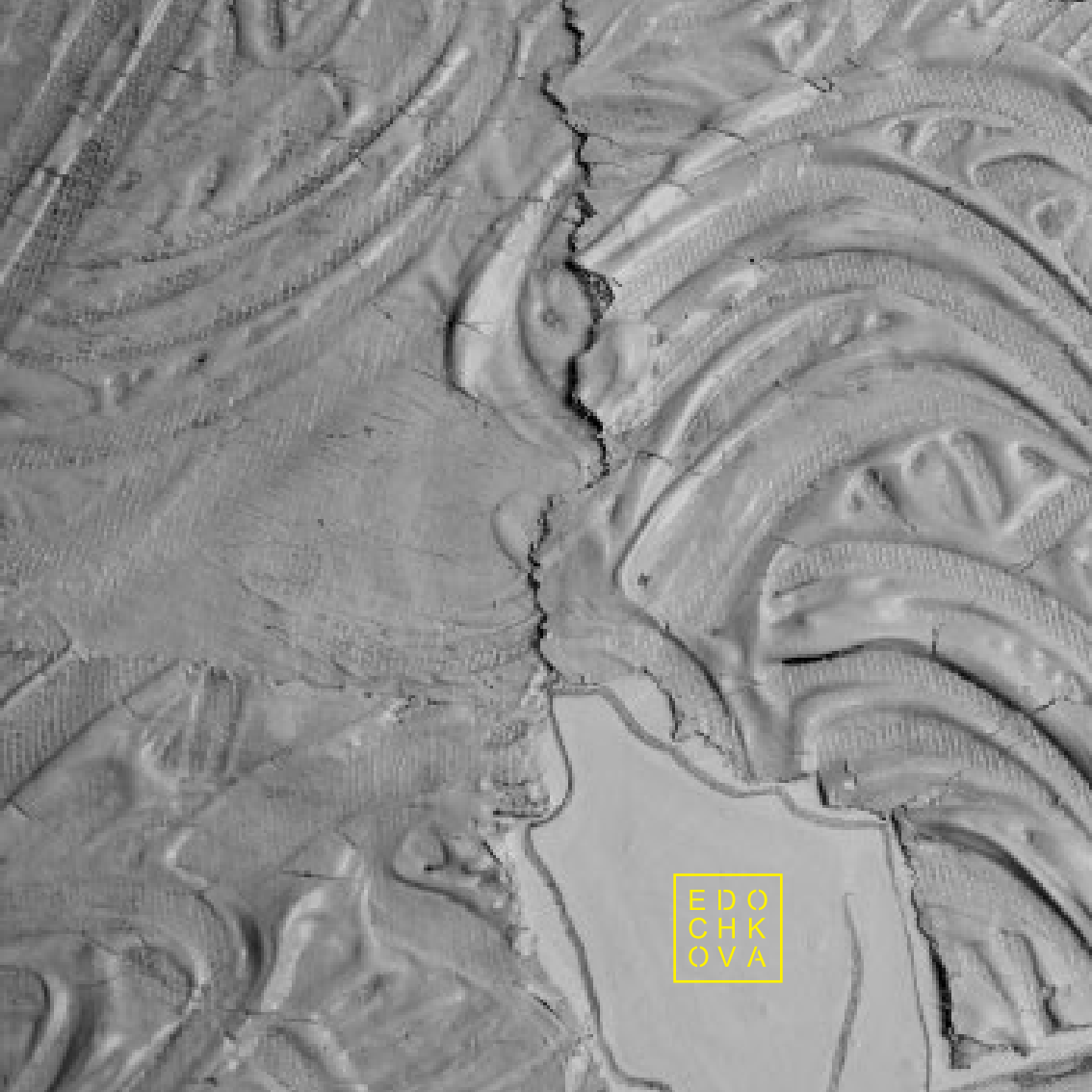
Дали или

стихосбирка

първо издание към
Изложба „Вариации Меланхолия“
София, 2021 год.

Автор: Емилия Очкова - Димитрова
Фотография: Емилия Очкова - Димитрова
Редактор: Згравка Брайкова
Оформление и предпечат: Йоана Кютинска

EDO
CHK
OVA